

2018. március 25. – Virágvasárnap – Mk 11,1-10 – A győztes bevonulása

Régi koroktól kezdve a bevonulás egy városba, a győztes hadvezér ünnepelt menete a város behódolását, tisztelgését, a vezérnek kijáró dicsőítést fejezi ki. A nép és a város vezetői egyöntetűen „leteszik” egójukat, hatalmukat a győztes elé, megadva és átadva neki önmagukat és a várost. A bevonulást hatalomátvétel követi, sokszor új törvények, rendelkezések lépnek életbe, egyszóval gyökeresen megváltoznak a dolgok, a város és a nép új rendnek, új életnek hódol be, és adja meg magát.

Jézus bevonulása átveszi ezt a képet. Jeruzsálem a zsidó kultúra és vallás központja, politikai és társadalmi értelemben is főváros. János megemlíti, hogy pálmaágakat terítettek Jézus elé, ami a győzelem, a diadal jelképe volt. Dávid fiának, a király fiának nevezték, más szóval ő a trónörökös, a zsidók új királya. A kép tehát szavakra lefordítva azt jelenti: Jézus, a zsidók új királya győztesként bevonul a zsidó társadalmi és vallási rend központjába, és átveszi a hatalmat.

Elgondolkodtató, hogy miben volt győztes Jézus... Hiszen kivégezték, mint istenkáromlót, bűnözőt, lázadót. Társai szétfutottak, eszméit gúny, közöny vagy éppenséggel éles kritika és ellenállás verte szét. Jézus már ekkor is tudta, hogy ez a sors vár rá, mégis fontosnak tartotta, hogy felhasználva az ősi képet, bevonuljon. Ráadásul számárháton, egyszerűségben és szelídséggel, ami viszont egyáltalán nem hasonlított a világi hatalmasságok és győztesek bevonulásához.

Jézusról tudjuk, hogy szinte minden tette szimbolikus, és képekben értelmezhető, érthető meg igazán. Emiatt örök érvényű, mert ezek a képek a bennünk lévő ősi, mélyen rejtőző képekkel rezonálnak, és a gyökerek szintjén fejtik ki hatásukat. Felszínesen nézve meglehetősen ellentmondásos a helyzet, hiszen látszólag senki sem hódolt be Jézusnak, sőt maga Jézus is jól tudja, hogy ki fogják végezni, és sem világi, sem vallási értelemben nem lesz győztes. Legalábbis az „e világnak” nevezett helyen nem, amit sokszor szembeállít az Isten országával, azzal a hellyel, amelyet számtalan hasonlatában és képében az élet új rendjének, az új Égnek és új Földnek nevez, amely a teremtés kezdete óta el van készítve az ő követőinek – és amely bennünk van, köztünk van, ha szellemi utunkon elérünk oda, ahova Jézus és tanítása vezet.

Ennek a szellemi útnak a születéstől a halálig csak egy célja van: eljutni abba az országba, állapotba, ahol Jézus és az ő igazsága az egyeduralkodó, ahová valójában bevonult, és átvette a hatalmat. Az egész embernek, testnek, léleknek, szellemnek együtt kell eljutnia ebbe az állapotba, országba. A teljes embernek kell meghódolnia Jézus előtt, átadva neki a hatalmat, a szellemi irányítást. Azt is tudjuk, hogy Isten országa nemcsak bennünk, hanem közöttünk is jelen van, ha Jézus nevében vagyunk együtt. Ez a „behódolás” tehát a közösségekre, egyházakra, felekezetekre is igaz kell, hogy legyen. Mindegy, hogy ketten-hárman, vagy akárhány millióan tartoznak Jézushoz.

Azonban még egy fontos dologban más Jézus „bevonulása”. Ő nemcsak átveszi az irányítást, hanem meg is változtatja, újjá is teremti az országát. Megtisztítja, meggyógyítja azokat, akik hozzá tartoznak. Az ő törvényei, rendelkezései nem külső, a legyőzöttekre kényszerített szabályok, hanem belülről átforgató, tisztító, megújító erők. Ezért nem ellenállást vált ki a „behódoltakból”, hanem boldogságot ad, és valódi, emberhez méltó hazatalálást az örök otthonba.

Bányai közösség